Pitești, Cheran și Ivașcu — unul din „eroii” finalului „dobitocului etapei a 17-a. Fundașul dinamovist (nr. 2) a căutat să-l marcheze strict pe extremul echipei gazdă. Foto: Dan Mîndrilă

ATMOSFERĂ DE CALM ÎN AMBELE TABERE

Deși partida de la Bacău (dintre Sport Club și Steaua) a avut învingători și învinși, care — de obicei — se manifestă total diferit după încheierea jocului (primii fiind, în mod natural, bucuroși, exuberanți, iar cealalți triști, apăsați de povara înfrângerii sau, nu de puține ori, nervoși, iritați, cu reproșurile pe buze), am găsit atît în cabina echipei locale, cît și în aceea a formației bucureștene aceeași atmosferă de calm.

Deconectați, băcăuanii își consumau în liniște satisfacția cuceririi celor două puncte de maximă importanță pentru ei. Înainte de acest meci, pe care toată suflarea fotbalistică din oraș l-a considerat ca decisiv pentru *salvarea echipei Sport Club de a rămîne în prima divizie, Dombrovschi ne mărturisea : **„Dacă vom învinge azi, vom putea privi cu încredere returul ; dacă nu, va fi aproape imposibil să mai evităm retrogradarea. Eu cred, însă, în victoria noastră asupra Stelei”.** Optimismul căpitanului formației băcăuane s-a dovedit, în cele din urmă, a avea temei deși acesta n-a adus contribuția așteptată de la el la succesul realizat, fiind în mare măsură incomodat — după propriile-i spuse de durităcea terenului, care a făcut să-i reapară durerile la piciorul mai de mult accidentat.

Acum, după ce ultimul fluier al arbitrului brașovean Ghiță consfințise victoria, pe stadion nu s-a aprins seară toate, iar în cabina băcăuanilor nu domnea totuși — entuziasmul. Mulțumiți de rezultat, Dembrovschi și colegii lui își dădeau totuși seama că el nu este suficient, că siluetă formației lor nu-i deloc roză. Gîndurile lor zburau, fără voie, la ceea ce îl va aștepta în retur. La fel ca și cele ale antrenorului Costică Rădulescu, care ne-a spus : **„Va trebui să folosim la maximum și cît mai chibzuit perioada de larvă pentru a pregăti superioară, astfel ca să abordăm sezonul de primăvară — în care ne așteaptă și jocurile din Cupa Balcanică — cu totă forța necesară realizării unor rezultate favorabile”.**

În ocalaltă cabină, antrenorul Gh. Constantin părea vizibil afectat de înfrîngere. **„Obosceala și-a spus cuvîntul, ne-a mărturisit el, și poate faptul cînd trebuia mai puțin. Aveți în vedere și celelalte rezultate ale etapei, am pierdut o bună șansă de a trece pe locul secund în clasament și a menține aceeași diferență de puncte față de lideri”.** Nici din partea antrenorului, nici a altcuiva nu s-a făcut auzit, însă, vreun reproș, nu s-au căutat motive din afară. Jucătorii (care, după cum ne spunea Sătmăreanu, alcătuiesc din noi o familie unită, sudată sufletește, antrenorii și conducătorii echipei bucureștene) au privit cu demnitate eșecul. Încrezători într-o comportare superioară în retur (în care ne spera că nu vor mai surveni greșiteli accidentări ca în această toamnă), ei au ușurat, apropape cu totii, ideea : **„Campionatul nu s-a jucat încă !”**

Constantin FIRANESCU

MICRO-REPORTAJE „PE VIU”

LA CABINE, ÎN MINUTUL... 1531 AL TURULUI!

REPORTERII NOȘTRI AU CULES IMPRESII DUPĂ ULTIMA ETAPĂ A SEZONULUI DE TOAMNĂ ȘI PRIMELE PĂRERI ASUPRA EVOLUȚIEI CELOR 18 DIVIZIONARE A ÎN CELE 17 ETAPE DE PÎNĂ ACUM ALE CAMPIONATULUI

UNII ZÎMBESC, ALȚII... CRED ÎN RETUR !

După fiecare întrecere, învingătorii sînt surîzători, învinșii abătuți și decepționați. Așa a fost și la Petroșani. Datorită însă, stării terenului deșendînat, apropape de limitele impracticabilului, jucătorii celor două formații care și-au disputat întîietatea într-un admirabil spirit sportiv, epuizați de efortul depus, aveau sentimentul datoriei împlinite, cînd luptaseră laolaltă și învinseseră un adversar comun, timpul.

Pe tunelul de sub tribuna I, căpitanii celor două echipe, **Libardi** și **M. Bretan**, și-au strîns mîna cu sinceritate, urîndu-și succes reciproc în lumea-și rămas bun pînă la primăvară.

În cabina Jiului, firesc, toată lumea era veselă. Omul prieprut la toate, **Mihai Cocîrlă**, magazionerul de peste 20 de ani al formației „albnegrilor”, îl îmbrățișează pe antrenorul **Tr. Ivănescu**, apoi trece pe rînd la fiecare jucător, repetînd gestul, cu ochii înlăcrimați. De-a rîndul, anilor generații de fotbaliști au simțit căldura sufletească a acestui om, grija lui pentru un tricou curat, o ghetă bine cramponată, o mingе corespunzător umflată, etc. etc. Rămîne timp îndelungat lîngă **Stocker**, privindu-l cu insistență și cu nedumerire :

— **De unde ai avut atîta putere să alergi ca un maratonist pe un teren atît de greu ?**

Gheorghe NERTEA

Am vrut să încheie sezonul competițional cu un meci de zile mari. Și apoi, nea Mihai, al ales o mingе grozavă, at uns-o atît de bine, că atunci cînd o loveam simțeam o plăcere nemaipomenită.

Jucătorii se dezechipează agale. Șireturile bocancilor nu se mai dezleagă, așa-s de îmbibate cu apă și noroi. **„Mi se pare că a fost cel mai ingrozitor teren pe care am jucat în viața mea!”** — sustine **Libardi**. **„Las să fie tot așa și altădată și să marcăm mereu cîte patru goluri —** adaugă Mulțescu.

La vestiarul feroviarilor clujeni, oricît o spotăi, nici un zîmbet. Antrenorul **C. Rădulescu** rămîne minute în șir cu privirea ațintită undeva aiurea. Este ca o stană de piatră. Cine știe la ce se gîndește? Probabil la cauzele care au determinat cele nouă înfrîngeri din turul campionatului, la locul 17 în clasament, sau, mai curînd, la ce trebuie făcut pentru îndreptarea lucrurilor.

A venit vacanța, dar după aceea, în perioada pregătitoare de iarnă, fiecare jucător de la C.F.R. Cluj știe că redresarea echipei va depinde de modul cum vor lucra ei la fiecare antrenament. La primăvară mai sînt 17 jocuri în care, feroviarii vor încerca să ne arate că sînt în continuare mari specialiști ai returului.

BUCUREȘTI. Răducanu transformă impecabil penalty-ul acordat de arbitrul Cimpeanu, deschizînd scorul. Fază din meciul Rapid — Politehnica Iași, 3—1.

Foto : S. BAKCSY

LACRIMI DE... DESPĂRȚIRE ?

De multă vreme, culoarul care duce spre vestiarul Rapidului n-a mai cunoscut atîta afluență, atîta animație. Soțiile jucătorilor, suporterii cei mai înflăcărați s-au aprofiat de ușa cabinei, acestia din urmă intenționînd, parcă, să audă pînă și respirația fotbaliștilor. Înăuntru, ambianță plăcută, de satisfacție reținută, aromă de ceai saturat cu amoniac.

Surbind din cana aburindă, **Pop Ieclanș** — „serialul impresiilor” : **Am început cu o victorie la Bacău — încheiem tot cu un succes, acasă. Așa sîntem noi... rapidiștii ”.**

Răducanu de-a asteaptă semnalul și, din colțul lui, în timp ce manevrează un prosop, își dă și el cu părerea : **„Punctele luate azi sînt cele mai mari pentru noi, cele mai prețioase. Pentru că fără ele eram ca și în „B”, lipsiți de suporteri la ușă, și nevoiți să jucăm numai în matineu. Acum mai rămîne să-i învingem și acasă pe băcăuani, în prima etapă a returului și, cu și puncte în dreptul nostru, vom putea să dăm drumul la joc, așa cum știm noi. Eu nu cred că există vreunul care să spună că n-avem echipă”.**

După un timp, își face apariția și antrenorul **Macri**. Strînge, rînd pe rînd, mîna tuturor jucătorilor, apoi părăsește precipitat vestiarul Rapidului, nereușind, în pofida eforturilor, să-și oprească cîteva lacrimi. Lacrimi de despărțire, așa cum a făcut, nu de mult, un zvon din Giubești ?

La începutul „escalei” noastre în cabina Politehnicii Iași — puțini jucători, alături de antrenorul secund, prof. **I. Mariea.** Cei mai mulți sînt sub dușuri, unde-și lasă ultimele dovezi ale cîmpiului de joc, desfundat. La intrarea noastră, fundașul **Micleș** găsește de cuviință să considere penalty-ul acordat o eroare de arbitraj și opinia lui este mediat susținută și de alți coechipieri. Intervine, însă, pe fază, energic, autoritar, antrenorul **Mariea : „În loc să apreciați eventualele greșeli ale altora, mai bine le-ați vedea pe ale voastre. Una se vorbește mainte de joc și alta aplicați în teren!”**

Incet-incet, insatisfacțiile de moment se estompează, făcînd loc aprecierei realiste a capitanului de echipă, **Romilă I. : „Să fim sinceri, pentru astăzi era o himeră să-ți planifici un punct în Giulești, unde Rapidul și juca una din ultimele cărți. Altfel, noi cam ne-am făcut datoria în prima parte a campionatului : am pierdut trei puncte acasă, dar am mai recuperat cîștigînd două în deplasare, la Ploiești. Și, cu 15 puncte la sfîrșitul turului, fostă divizionară B se poate declara, cred eu, destul de satisfăcută”.**

Mai ales, cînd, în vestiarul vecin, tapidul termină pe o treaptă mai

Gheorghe NICOLAESCU

CRAIOVA. Tănase, portarul oaspeților, scoate spectaculos și respinge un efect al studenților. Fază din meciul Universitatea — Petrolul Ploiești, 2—0.

Foto : I. MIHAICA

GÎNDIND SPRE PRIMĂVARĂ CU SPERANȚE DIFERITE...

Cînd fluierul final al arbitrului **Gr. Birsan** a răsunat prelung pe „Centralul” din Craiova un strigăt colectiv de entuziasm și satisfacție a izbucnit ca un vulcan din mijlocul tribunelor, încinse de dorința succesului. Pe teren, jucătorii celor două echipe, Universitatea și Petrolul, și-au dat mîna, apoi pe aceiași drum către vestiare, fiecare formație și-a regăsit unitatea „în mocori” părăsind scena unui duel aspru, dar sportiv. Unii — studenții craioveni — cu capul sus, răspunzînd cu amabilitate stridentelor manifestări de simpatie ale suporterilor ; ceilalți — petroliștii ploieșteni — aproape nebăgați în seamă, sub apăsătoarea decepție a înfrîngerii și domiați de gîndul precarei lor poziții în clasament.

În tabăra învingătorilor, atmosferă firească de veselie, dar nu exagerată. Antrenorul gazdelor victorioase, **C. Drăgulescu**, fostul coordonator tehnic al echipei vaspe învinse, are o umbră de tristețe pe față dincolo de care se poate citi parcă răspunsul unei întrebări nedormulate încă : **„Ce să-i faci, așa este fotbalul”.**

Pe culoarul dintre cabine, un „neutru” : **Marin Nuțescu**, cîndva junior și la Universitatea și la Petrolul, eziță între bucurie și tristețe. Oricum însă, revederea cu foștii săi coechipieri, într-un cadru sărbătoresc, reprezintă un eveniment ce nu se poate uita ușor.

Cineva — un suporter — a adus și rezultatele finale ale celorlalte partide divizionare. Și iot el afirmă, cugetînd de emoție. : **Gata, sîntem campioni”.** Jucătorii și antrenorii rîmîne fericiți. Atîta doar. Deși fiecare ar mai vrea să spună : **„Știți așa, că mai sînt încă 17 etape. Și numai noi știm ce înseamnă asta”.**

...La Petrolul discuțiile asupra meciului sînt apropape încheiate. Doar **Decu Crinpan** mai spune afectat : **„Am primit al doilea gol în minutul 91 ! Un șeic de 6—1 aici, la Craiova, ar fi sunat oricum altfel”.** Și au dreptate. Jucătorii ploieșteni se îmbracă cu toții în liniște. O liniște mai greu de suportat decît reproșurile. Au sperat — în ciuda tuturor șanselor hîrtiei — într-un rezultat de egalitate pe care, să recunoaștem, cu mai multă atenție și cu... puțină șansă, l-ar fi putut obține. Lipsa de experiență a celor mai mulți dintre ei nu le-a permis însă să depășească dificultățile, pe plan psihologic, ale întîlnirii și iată-i acum pe elevii lui **Dridea** pînă la primăvară pe unul din ultimele trei locuri ale clasamentului.

Cineva, un spectator întîrziat, aruncă așa o vorbă ca și cum ar vrea să fie profet : **„Petrolul la anul în Diviza B”.** Antrenorii și jucătorii echipei ploiștene refuză să primească o prorocire. Pentru că știu și ei că returul mai are încă 1 530 de minute de joc și sînt convinși că speranțele lor se vor împlini în ziua celei de-a 17-a etape a returului.

Mihai IONESCU

ANTRENORI REALIȘTI ȘI CORECȚI

În vestiarul jucătorilor brașoveni... Atmosferă apăsătoare, în ciuda faptului că oaspeților li se adresează cuvinte frumoase pentru jocul bun pe care l-au practicat în partida cu Sportul studențesc, mai ales în a doua repriză. Gyorfi mulțumește pentru aprecieri dar dă din cap gînditor și reflectează cu voce în surdină : **„Ce folos...”**

Antrenorul Nicolae Proca, cu ponderea și realismul care-l caracterizează, este de acord că echipa sa a jucat mai bine după pauză dar adaugă cu amărăciune : **„Satisfacție reală dar... secundară, din moment ce meciul l-am pierdut iar zestrea noastră totală, acum, la sfîrșitul turului este de numai 50% din realizările posibile...**

— De ce ați pierdut, totuși, meciul?

— În prima repriză, echipa noastră a jucat prea lejer, de parcă ar fi fost vorba de un meci de demonstrație. În plus — sau, mai degrabă, în minus — fundașul Rusu a jucat total defectuos, acționînd — dintr-o înțelegere greșită a sarcinilor postului — mai mult ca extrem sting decît ca apărător. În a doua repriză, noi am combinat excelent, căutînd prea mult poziții „ideale” de șut la poartă. Dar, la fotbal, totul se judecă, în primul rînd, pe goluri. Azi adversarul a marcat două, noi numai unul...

— Vă îngrijorează efectiv faptul că aveți doar 17 puncte?

— Nu ne alarmăm. Sînt însă convinși că putem termina mai bine sezonul. În aprecierile asupra echipei noastre, trebuie să se țină seama că în mai mult de jumătate din meciurile acestei toamne am jucat fără două piese de bază, Adamache și Pescaru. De asemenea, aș vrea să scot în relief faptul că avem una din cele mai tinere echipe ale campionatului, lipsită de experiența competițională. În meciul de azi, cu excepția lui Gyorfi, toți jucătorii Steagului roșu au fost între 19 și 24 de ani !

În fața vestiarului studenților, Angelo Niculescu, Cineva îl felicită pentru rezultat. Antrenorul Sportului studențesc, cu fair-play-ul (real, nu afișat !) pe care i-l cunoaștem, zîmbește și spune : **„Într-adevăr, pentru rezultat !”** Apoi, în discuții, el se declară mulțumit de prima repriză pe care a făcut-o echipa lui și nesatisfăcut de evoluția acesteia în următoarele 45 de minute. Realist, Angelo Niculescu nu-și lasă judecata influențată de faptul că I. Constantin și M. Sandu au marcat cîte un gol și are cuvinte critice severe la adresa jocului lor, a întregului atac, care **„după pauză, n-a mai știut să păstreze mingea în față”.**

Angelo Niculescu vorbește frumos despre învinși, „stegarii” brașoveni. El știe ce înseamnă să joci bine și... să pierzi. A trăit momentele astea, nu de mult, în Cupă, la Drobeta Tr. Severin : **„Acolo — spune el — echipa a făcut un joc complet, cel mai bun al său de cînd am venit eu în acest post”.**

S-a încheiat o bătălie, se pregătește alta ; Angelo Niculescu se retrage cu dr. Nicolae Stănescu și amîndoi trec la discuția programului de vacanță, al reluării pregătirilor...

Radu URZICEANU

DOI SUPĂRAȚI ȘI UN SĂRBĂTORIT

Meciul de la Cluj a avut un final electrizant. „U” se apăra cu înverșunare, F.C. Constanța ataca debordant. Arbitrul **Otto Anderco**, prelungind, corect, cu două minute partida, a mărit parcă și mai mult tensiunea confruntării. „Furtuna” ajunsese la maximum cînd, în sfîrșit, conducătorul jocului a pus capăt disputei. La vestiare am ajuns, puțin mai tîrziu. Învingși — ca peste tot în sport — erau afectați. Replicile se încrucișau spontan : **„N-a fost penalty !” „Trebuia să jucăm tot meciul, așa cum am făcut-o în ultimele zece minute !”, „Meritam un egal !”** etc. etc. Cel mai supărat dintre toți era Vigu : **„Două goluri puteam să marchez azi. La primul s-a opus bara. N-am avut șansă. Al doilea a fost parat de șaltul formidabil al lui Lăzăreanu. Nu credeam că mai poate face cevaș”.** Hașoti și Comănită tăceau. Tristețea înfrîngerii fusese, totuși, atenuată, de... celelalte rezultate ale etapei. Deși învinsă la Cluj, F. C. Constanța a rămas pe același loc (2) în clasamentul primei noastre divizii. De multă vreme, echipa lui Ionescu n-a ocupat o astfel de poziție în plutonul celor mai bune echipe românești.

De dincolo, de la vestiarul urmașilor „acelor roșii”, răzbate un vuiet de **„Mulți ani trăiască ! Dr. Lucu, Renato Cimpeanu,** secretarul clubului, antrenorii **Silviu Ayrum** și **Vasile Răluțiu, Pexa, Uifăleanu** și toți ceilalți jucători îl îmbrățișează și-l felicită călduros pe fondașul central **Matei.** Duminică, 9 decembrie, unul dintre cei mai tineri purtători ai tricourilor lui „U” a împlinit 20 de ani. Echipa îl sărbătorește. **Matei** răspunde cu modestie și timiditate gestului coechipierilor, antrenorilor conducătorilor clubului. Adevăratul răspuns îl dăduse, însă, în joc, fiind unul dintre cei mai buni de pe teren. Unui singur jucător clujean îi era greu să participe la buna dispoziție generală : **Lăzăreanu.** Golul primit în min. 87, îl descumpănise total. În drum spre vestiare plînsese. Se vedea, de la o poștă, că tînărul și extrem de talentatul goal-keeper al „acelor roșii” nu-și putea ierta gafa din acel minut. Deși, pe parcursul meciului, salvase două goluri sigure. Deși NIMENI nu-i imputase greșeala, care *e* fi putut, totuși, să coste eforturile întregii echipe !

Laurentiu DUMITRESCU

„TE ȘI CUPRINDE NOSTALGIA... CAMPIONATULUI

Cortina campionatului s-a lăsat la Arad peste cei mai frumos joc văzut în această toamnă pe stadionul Mureșanu. O spun ambele tabere, o remarcă și neutrii. Galeria bucuriei, galeria învinsă cu 3—0, nu ține insă să e deprimeze. Ba chiar, dimpotrivă, așa cum a făcut-o și cînd **Kun** și **Domide** veneau, amenințători, spre **Jivan** al lor și cînd **Bajon** se ducea, glonte, în **direcția lorgulescu.** Cei 22 de atleți, sedire au bucurat cu exemplu privind spre tribune, Parcă ar zice : ce va fi la primăvară ?

Timișorenii sînt în nota de mare sportivitate a antrenorului lor, **Ion Ionescu** ce spunea cu cîteva minute înainte ca jocul să înceapă, că emoțiile lui sînt duble. **„Aici, intre aceste ziduri, mi-au revenit amintirile zilelor frumoase petrecute la U.T.A.”** mărturisea antrenorul timișorean. După ce avea forța și siguranța să spună că, la multe fețe de adversarului, s-a lăsat furat de frumusețea lor și a și uitat să-i mai urmărească pe jucătorii lui. Demnă

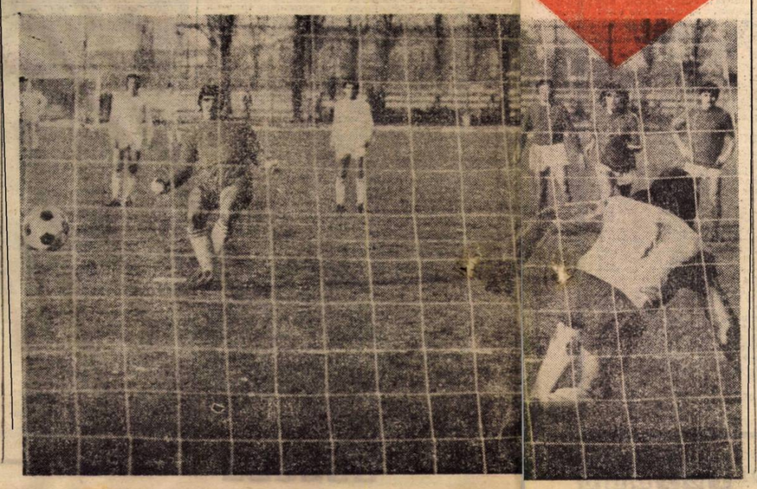

„CE PĂCAT CĂ NU JUCĂM ACUM CU CHIMIA!”

Nici nu se putea altfel într-un meci în care aveau existat învingători și învinși ; într-unul din vestiare, bucuria victoriei este stăpînă pe gîndurile tuturor ; în celălalt, cel al echipei învinse, se aude... musca, se vorbește în șoaptă. Înfrîngerea — normal — e digerată greu.

Cam aceasta era atmosfera, duminică, în jurul orei 16, la stadionul din Pitești. În vestiarul de la parter, al gazdelor, „violeții” savurau victoria. **Ștefan Coidum** n-are astîmpăr. E cînd în vestiar, cînd pe coridor. Pleacă foarte grăbit spre ieșire, dar la fel de repede se înapoiază, că și cum ar fi uitat ceva foarte important. Intră din nou în cabina arjegenilor. În zarva de aci vocea lui se face cu greu auzită : **„Băieți, cred că am trecut cu bine de cel mai greu meci jucat acasă !”.** Nimeni nu-l aude. Doar reporterul, strecurîndu-se printre prosoape, ghete de fotbal și tricouri, e atent și notează. Ceilalți au și ei de povestit. **Dobrin**, refăcut, împreună cu **Ivan** și **Marian Popescu**, trasesul primelor două goluri. **Barbu** intră să-și felicite coechipierii de pînă mai ieri. Fiindcă are o țigară în mînă, e pofti afară ! Președintele clubului, **Puiu Rapaport**, își face de lucru cu carnetele de legitimare, în timp ce antrenorul **Dan Nunweiller** e mai „vorbăreț” : **„Am primit trei goluri parabile. Au trecut pe lîngă Cavai. Dar și așa puteam termina la egalitate dacă Sătmăreanu II. în ultimul minut...”** În rest, liniște.

Ce și-a mai notat reporterul ? Că n-a auzit pe nimeni spunînd : „Uf ! Bine că s-a terminat turul !”

Duminică am fi luat-o cu toții de la capăt...

Mircea TUDORAN

— **O iau eu mine, amintire !**

— **Auăleu !**, intervine financiarul clubului, **Fl. Găiseanu. E singura bună pe care o avem.**

Dar cine-l crede ? Și mingea își face loc în bagajul arbitrului.

Dinamo e sus, la etaj. Urcăm scările. Liniște. Uși închise. Deschidem una. E o magazie. **„Dincolo e Dinamo”,** se aude o voce. Deschidem cealaltă ușă. Înăuntru, liniște. Doar **Nelu Nunweiller** e mai „vorbăreț” : **„Am primit trei goluri parabile. Au trecut pe lîngă Cavai. Dar și așa puteam termina la egalitate dacă Sătmăreanu II. în ultimul minut...”** În rest, liniște.

Ce și-a mai notat reporterul ? Că n-a auzit pe nimeni spunînd : „Uf ! Bine că s-a terminat turul !”

Duminică am fi luat-o cu toții de la capăt...

Mircea TUDORAN

UN DISCURS DE TREI CUVINTE: „VACANȚĂ PLĂCUTĂ, BĂIEȚI !”

Șaptesprezece etape de campionat (nu mai socotim, aici, și meciurile de Cupă, ca și alte partide mai mult sau mai puțin „amicale”) fac exact 1 530 de minute de joc. **Sau 25 de ore și jumătate.** Altfel spus — forțînd puțin imaginea — A.S.A. și C.S.M. Reșița încheiau duminică, la sfîrșitul meciului lor din ultima etapă a turului, un ciclu care a cuprins mai bine de o zi și o noapte de fotbal continuu ! Cu ce sentimente, vom vedea în continuare.

C.S.M. părea obosită, dar trebuie să ținem mai ales seama de factorul psihologic al meciului pierdut — la scor — după o partidă în care rezitenii n-au fost chiar cu foarte mult mai slabi decît adversarii lor. În cabina reșițenilor era liniște. **Georgevici** își potrivea cu grijă ghetele, de parcă i-ar fi fost frică să nu se rupă în sacul de echipament. **Atodiresei** și alți cîțiva stăteau cu capetele plecate, de parcă perspectivele sumbre s-ar ivi la orizont. Din cînd în cînd, se auzea doar vocea lui **Doru Popescu,** care încerca să convingă pe toată lumea — fără să aibă dreptate, să precizăm — că mingea trimisă de Atodiresei spre poarta gazdelor a fost respinsă abia după ce a depășit linia porții. **Ioan Reinhardt** era mult mai destins. Însă „Grecelile nu apărare se plătesc întotdeauna — spunea el. **Dar, nu-i nimic, la primăvară ne vom lua revanșa, sînt sigur”.**

Despre vacanță care urma să înceapă — concediu adevărat, fără nici un fel de îndrumare sau indicații din partea conducerii echipei, doar cu unele sfaturi în ceea ce privește refacerea — s-a vorbit destul de puțin. Rezitenii mai aveau de făcut încă un drum destul de lung cu autocarul pînă acasă, deci practic ultima deplasare a turului nu era încă încheiată. **Beldeanu** nu scapă însă prilejul și ne declară, foarte convins : **„Eu nu las fotbalul departe. Voi juca la sală, toată larna...”**

Schimbare totală de atmosferă în cabina jucătorilor locali. Aci, toată lumea este de-a dreptul fericită. Doi din conducătorii clubului, **Al. Florescu** și **Gh. Pintilie,** string mîinile tuturor jucătorilor, îi sărută chiar. Jucătorii mureșeni sînt foarte veseli, o nouă victorie s-a adăugat la frumosul lor palmares din sezonul de toamnă.

„Uf, totul e bine, cînd se termină cu bine — răsuflă, din tot sufletul parcă, **Bölöni. Dar, de mîine, să nu mai aud de mingea de fotbal!”** Mureșenii se pregătesc să plece. Își lui rămas bun unul de la altul — desigur, se vor mai vedea, totuși, în perioada vacanței — iar **Gh. Pintilie** se hotărește să țină un discurs, de doar trei cuvinte, urînd tuturor **„Vacanță plăcută, băieți!”**

Dumitru GRAUR

CLUJ. Ufăleanu (nr. 7) și Anca (nr. 9) în luptă pentru balon cu oaspeții. Foto : M. URSU